

Rolstoeltaxi

‘Dino, wil jij even helpen?’

Dino reageert niet.

Hij is ingespannen bezig met zijn tekening.

De opdracht is om het *bovenaanzicht* van de school te maken. En dat valt niet mee.

‘Dino,’ vraagt de leraar nog een keer, ‘wil je even helpen?’

‘Het moet natuurlijk een *verkleining* worden’, mompelt Dino. ‘Want de *afmetingen* van de hele school passen nooit op dit blaadje papier.’

Iedereen in de klas moet lachen.

Nu pas kijkt Dino op.

‘Eh, vroeg u iets, meneer?’, vraagt hij aan de leraar.

‘Ja, al een paar keer’, antwoordt de leraar.

‘O, sorry’, zegt Dino. ‘Ik zat helemaal in mijn tekening.’

De leraar grinnikt. ‘Ja, dat begrepen we’, zegt hij.

‘Ik ben blij dat je weer in onze wereld terug bent, Dino. Ik heb je nodig.’

‘O, wat moet ik doen?’, vraagt Dino.

De leraar wijst naar buiten. Voor de school staat een auto geparkeerd. ‘Rolstoeltaxi’ staat erop.

‘Vandaag komt een nieuwe leerling bij ons kijken’,
zegt hij. ‘Een leerling in een rolstoel.’

Zou jij kunnen helpen met die rolstoel?’

Dino knikt.

‘Ja, hoor’, zegt hij. ‘Waar moet die leerling naartoe?’

‘Naar deze klas’, antwoordt de leraar. ‘Maar ik vraag
me af of dat gaat lukken.’

‘O?’, zegt Dino vragend.

‘Dit gebouw is al oud’, legt de leraar uit. ‘In die
tijd hielden ze bij het bouwen geen rekening met
gehandicapte mensen. Ik ben bang dat een rolstoel
niet door de deuren kan.’

Dino gaat ineens helemaal rechtop zitten.

‘Ik zal mijn rolmaat meenemen’, zegt hij
enthousiast. ‘En alle deuren *nameten*. Misschien
kunnen we vanmiddag dan gaan zagen.’

De leraar knikt.

‘Ik wist dat ik op je kon rekenen, Dino’, zegt hij.

‘Fijn, man.’

Lelijke griet

De chauffeur van de rolstoeltaxi is bezig de rolstoel uit het busje te rijden.

Voorzichtig loopt hij achteruit de laadklep af.

‘Goedemorgen, kan ik helpen?’, vraagt Dino beleefd.

De chauffeur draait even zijn hoofd om.

‘Je mag die vervelende, lelijke griet van me overnemen’, antwoordt hij.

‘Vervelende, lelijke griet?’, herhaalt Dino verbaasd.

‘Ja, deze hier’, zegt de chauffeur. Hij draait zich met de rolstoel om.

Dino kijkt in de mooiste blauwe ogen die hij ooit heeft gezien. Hij weet niet wat hij moet zeggen.

‘Hallo,’ zegt het meisje, ‘ik ben Belle.’

‘Ja. En ik ben het Beest’, grapt de chauffeur. ‘Nou, dag, meid. Tot vanmiddag, hoor.’

Hij klapt de laadklep in en doet de achterdeuren van het busje dicht.

‘Taxiservice van het Emma Kinderziekenhuis’, staat op de deuren.

Dino is nog steeds te verbaasd om iets normaal te zeggen. Het enige dat hij kan bedenken is: ‘Heet je echt Belle?’

Het meisje knikt.

‘Ja. Mijn moeder vond de film van Belle en het Beest zo fantastisch, dat ze me Belle heeft genoemd.’

‘Is dat niet vervelend?’, vraagt Dino. ‘*De meeste* mensen zullen er toch wel iets van zeggen? Zoals die chauffeur deed. Ben ik het Beest? Of: waar is je theepot?’

‘Ja, dat gebeurt wel. Maar het kan me niet schelen’, zegt Belle. ‘Hoe heet jij eigenlijk?’

‘Dino’, antwoordt Dino een beetje chagrijnig.

Hij had veel eerder zijn naam moeten zeggen. Wat stom!

‘Nou, dat is een stoere naam’, vindt Belle. ‘Je hebt niets te klagen.’

‘Echt wel’, vindt Dino.

‘O?’, zegt Belle lachend. ‘Vertel eens.’

Dino zucht.

De tweede blunder in een paar minuten!

‘Ik zeg het liever niet’, probeert hij nog.

‘Flauw’, vindt Belle. ‘Dan had je niet echt wel moeten zeggen.’

‘Tja’, zegt hij. ‘Nou, oké dan.’

Hij loopt om de rolstoel heen om Belle te duwen.

Zo kan ze zijn gezicht tenminste niet zien.

‘Mijn echte naam is Aladdin’, zegt hij dan.

‘Ah, die van de wonderlamp?’, vraagt Belle. ‘Wat leuk!’

‘Ja, heel leuk’, zucht Dino. ‘Voor alle duidelijkheid: ik heb géén wonderlamp. Nooit gehad ook.’

Belle grinnikt.

‘De Aladdin uit het sprookje had eerst ook geen wonderlamp’, zegt ze. ‘Maar hij vond er een. Misschien jij ook wel. Het leven heeft allerlei verrassingen, hoor.’

Dino kijkt naar het meisje in de rolstoel. Ja, ook heel nare verrassingen, denkt hij.

Kerk met schoolgebouw

Voorzichtig duwt Dino de rolstoel de school in. De deuren zijn gelukkig breed genoeg. Hij heeft zijn rolmaat niet nodig. Er hoeft vanmiddag niet gezaagd te worden. Maar er zijn in de gang wel allerlei hobbels en drempels. Af en toe stoot hij daar tegenaan. 'Sorry', zegt hij. 'Doet het pijn als ik ergens tegenaan bots?' 'Nee, hoor', antwoordt Belle.

'Het is een oud schoolgebouw', verklaart Dino. 'Ja, dat vertelde de chauffeur van de taxi', zegt Belle. 'Hij zei ook dat het bij de kerk hiernaast hoort.' 'Ja', zegt Dino. 'Vorig jaar stond er een advertentie in de krant: Kerk met *bijbehorend* schoolgebouw te koop. De directeur van mijn school heeft het gebouw toen gekocht. Mét de kerk.' 'Wordt die kerk nog gebruikt?', wil Belle weten. 'Niet als kerk', antwoordt Dino. 'Het wordt een opvanghuis voor leerlingen die niet thuis kunnen wonen.'

‘Wow’, roept Belle. ‘Is dat het verbouwingsproject van de school? Daar heb ik over gehoord.’

‘Ja’, zegt Dino. ‘We doen alles zelf.’

‘Gaaf’, zegt ze. ‘Ik houd van klussen.’

Dino zegt niets terug.

Maar hij vraagt zich af of het meisje wel op deze school hoort.

Dan zijn ze bij het klaslokaal.

De leraar doet de deur voor hen open.

‘Welkom, welkom’, zegt hij tegen Belle. ‘Wat leuk dat je er bent!’

Hij geeft Belle een stevige hand.

‘Zoals je ziet, hebben we maar één meisje bij ons in de klas’, gaat hij verder. ‘We zijn dus heel blij met je, Belle!’

‘Goed!’, zegt Belle lachend.

‘Jongens en meisje’, zegt de leraar tegen de klas.

‘Jullie moeten je even voorstellen aan onze nieuwe leerling. Niet allemaal meteen naar voren rennen, maar ieder *afzonderlijk* even naar Belle toe komen. Je geeft haar een hand en je zegt wie je bent. Je zegt dat je het leuk vindt dat ze bij ons in de klas komt en je stelt een vraag aan haar. Een aardige vraag. Jullie weten wel wat ik bedoel. Oké?’

Aladdin

Een voor een stellen de leerlingen zich voor aan Belle.

En een kwartiertje later weten ze heel wat over de nieuwe leerling.

Ze weten dat Belle vorige week pas in de stad is komen wonen. En dat ze heel graag naar deze school toe wilde.

‘Ik zat op de havo’, heeft Belle verteld. ‘Maar dat vond ik niet leuk. Ik wilde veel liever iets met techniek doen. Timmeren, solderen, dat vind ik leuk. Voor mijn verjaardag vraag ik ook altijd gereedschap.’

De leerlingen moesten lachen.

‘Wat heb je op je laatste verjaardag gekregen?’, vroeg Leontien, het enige andere meisje uit de klas.

‘Een digitale laser rolmaat’, antwoordde Belle.

‘Dat is een handig *voorwerp* voor mij. Want daarmee kan ik vanuit mijn rolstoel de *maat* van alles nemen.’

Een van de jongens had toen gevraagd of Belle helemaal niet kon lopen of nog wel een beetje.

Aladdin schrok. 'Dat is toch geen aardige vraag?', zei hij.

Maar Belle schudde haar hoofd.

'Ik vind het een goede vraag', zei ze. 'Ik kan wel lopen. Maar ik ben ziek. Ik heb een vorm van kanker. Daarvoor krijg ik allerlei medicijnen. Door sommige van die medicijnen krijg ik pijn in mijn voeten en mijn benen. Van andere medicijnen word ik erg moe. Het *gevolg* daarvan is die rolstoel.'

De hele klas is stil.

Wat vreselijk, denken ze allemaal.

Zo jong en dan zo ziek.

'Ik heb ook een vraag', zegt de leraar dan. 'Wie van ons mag jou helpen met je rolstoel?'

'Aladdin', zegt Belle meteen.

Terwijl ze het zegt, slaat ze verschrikt haar hand voor haar mond.

'O, stom', zegt ze.

Iedereen kijkt haar verbaasd aan.

'Ik vergiste me. Aladdin was mijn buurjongen, vroeger', verklaart ze. 'Hij was mijn beste vriend.'

'O', zegt de leraar. 'Ik dacht al: we hebben geen Aladdin in de klas.'

'Ik wil graag dat Dino me helpt', zegt Belle dan.

'Als hij dat wil', voegt ze eraan toe.

Dino krijgt een kleur.

Maar dan knikt hij, en zegt: 'Natuurlijk.'